

— Какъ можа да изоставишъ това чудесно съкровище? . . . То ти донесе щастие, помогна ти да станешъ царица, а ти го захвърли! . . . Но ти си длъжна да ми го доставишъ! . . .

И всѣки день царьтъ ѝ натяквалъ за голѣмата загуба. Лия губѣла своята веселостъ; тя отпадала отпадала, до като живота ѝ станалъ тежъкъ въ палата . . .

Една нощъ, прѣоблѣчена въ прости дрехи, излѣзла отъ палата . . . Тръгнала изъ града, гдѣто очитѣ ѝ видятъ.

Отново познала скърбитѣ на живота Гладътъ и лишенията я натиснали, а тя била навикнала на разкошенъ животъ . . . Ала, за да не умрѣ отъ гладъ, ядѣла каквото намѣрила . . . Най-сетнѣ отчаяна, изнемощѣла отишла въ гората и високо заплакала:

— О, Боже! . . . Защо ми изпращашъ такова изпитание? . . . По-хубаво бѣше да не знаяхъ хубоститѣ и щастieto на живота, та сега да изпитвамъ такъвъ ужасъ! . . .

И въ тази минута чула задъ себе си гласъ:

— Да, по-хубаво щѣше да бжде! . . .

Тя се обърнала и видѣла сжщата бабичка, която ѝ бѣше дала чудесното гърне.

Сълзи бликнали отъ очитѣ на Лия; тя се хвърлила въ краката на бабичката, цѣлувала ги и отчаяна извикала:

— Прости ме, прости ме! . . . Азъ сама съмъ виновна! . . . Сега за себе си не искамъ да плача, а за несчастнитѣ, които мратъ отъ гладъ! . . . Заради тѣхъ, само заради тѣхъ ми върни миналото щастие и ти ще видишъ, че азъ ще изкупя моята грѣшка . . .

— Да ти върна изгубеното щастие — не мога,